

0722 531 385

646 518 1014

השבוע בק

סדרה חדשה לרגל שבועיים: השבוע התחילו בסדרת הסידורים ביסודי הקדושה... מרהיב: איימלך קריים שליט"א... השיעור נספר מריוס שני בע"ה בצהריים בשלושה 9

יהודה

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

הלימוד היומי בספרי הסידור

לשבוע הבעש"ט
ספ"ק כתר שם טוב

יום	סימן
ראשון	רג
שני	רד - א
שלישי	רד - ב
רביעי	רה
חמישי	רו - א

פרשת יתרו תשפ"ב / גליון קצ"ד

נקודה מוזק דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

דוח אפנו

מציאותו של יהודי היא 'כלה' להשי"ת, ועבודתו העיקרית לעורר את רצונו בהשי"ת

האור החיים הקדוש מסמך על הפסוק "אנכי ה' אלקיך" (כ.ט) את המדרש על הפסוק "אתה קדוש יושב תהלות ישראל" (תהלים כב.ד), שלא נרצה השי"ת כשהללוהו בכינוי "אלקי עולם" ולא כשהללוהו "אלקי המלאכים", אלא כשהללוהו "ברך ה' אלקי ישראל". והרי לנו גודל החביבות אצל השי"ת לעמו ישראל, שזהו כל מהללו כביכול. כי כל תכלית הבריאה היא שנתאוהו השי"ת לשרות בתוך נפש האיש הישראלי.

וכן מבואר בוהר הקדוש בחקוטי (קטו) על הפסוק "ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא גאלתם לכלתם ולהפר בריתי איתם", ומדייק הוה"ק במה שכתוב "לכלתם" חסר ו'אז", שוהי נתינת טעם - שלכן אין השי"ת ממאס בנו בכל אופן שיהיה, כי אנחנו 'כלה' של השי"ת, שזו כל התכלית, שנהיה שאנחנו יהיו מיוחדים לו יתברך.

ולכן נטע בנו השי"ת נשמה קדושה שכל מאוייה ותשוקתה הם רק להתאחד עם השי"ת, ואין שום מציאות לבר ישראל לנתק עצמו מהשי"ת ולהשליך את הנשמה הקדושה מקרבו אשר הוא, וכל יהודי בלתי נפשו להשי"ת בפנימיותו, ואף במי שאין זה גלוי אצלו - זה נתגלה במצב של נסיון, וגם זה רמז ב"כלתם" - שיש לישראל תמיד תשוקה וכלתה נפשם להשי"ת בכל עת ובכל שעה.

והו שאמר לנו השי"ת "אנכי ה' אלקיך" - אני אלוך שלך, אני שורה בך, והו כל רצוני בזה העולם, וזו כל המציאות שלך באת - היותך כלה שלי המיוחדת עמי. ועבודתנו היא לגלות מהי מציאותנו האמיתית, כלה המתיוחדת להשי"ת, כמו שאמר השי"ת לפני בקבלת התורה "הייתם ל סגולה מכל העמים" - "לי לשמי". "כי לי כל הארץ" - ר"ת כלה.

ולכן אין מקום כלל לפריון וליאוש מחמת ריחוקנו מהשי"ת בכל מצב שאנחנו נמצאים, כי אנחנו כלתו יתברך והשי"ת הוא אלוך שלנו בכל מצב, ולכן "חושב מחשבות בלתי ידח ממנו נידח", וכל אחד יכול להתקרב להשי"ת, ולבסוף אין כולם יתקרבו ויתייחדו להשי"ת.

ועיקר עבודתנו היא התעוררות רצון הלב שאנחנו רוצים רק את השי"ת, מתוך אמונה "כי לי כל הארץ" - הרי הכל שלו והוא המציאות היחידה בעולם. והוא גם מציאותנו היחידה והאמיתית.

ובכן יבוארו כמה מאמרי חז"ל שנאמרו בקבלת התורה. "קבלו מלכותי בסיני ואחרי זה קבלו המצוות, והו 'אנכי ה' אלקיך". וכן על הפסוק "ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי וגו'" (יש.ה) מביא רש"י את המכילתא ש"כל ההתחלות קשות - מכאן ואילך יערב לכם". ועוד דרשו "שמוע מעט - משמיעין אותו הרבה". והכל מכון כאחת, שעיקר העבודה היא התעוררות רצון הלב, והקבלה שזוהו רצוני, להשתעבד תחת על מלכות שמים, ולהיות הכלה שלי, ואז השי"ת עוזר לנו מלמעלה להיות כלות נפשנו אליו יתברך בגילוי הלב ובוה נקיים כל המצוות.

ועוד ציוה לנו השי"ת "ושמרתם את בריתי", לקדש עצמנו ולשוב על פגמי הברית, כי "סוד עולה על הדעת" והפגם ח"ו מבלבל את הדעת דקדושה מלהשיג האמונה וההכרה כדי להשתעבד לו יתברך.

העיקר בכל מצב לזכור מציאותנו וכוחותינו ולא לרפות עצמו ביאוש ובוה לעורר הרצון הקבלת עומ"ש, ושב"ק הוא מסוגל כמו שדרשו חז"ל ושמרתם את בריתי גם על ברית שבת, דאז נתעורר הברית בינינו לבין השי"ת.

מקור: רעוא דרעיון תש"פ; הדעה והדיבור ר"צ

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

דיבורי חסידות

כל הדברים - 'אנכי'

מה קיבלנו ב'קבלת התורה'? כשאנו מקיימים מאה מצוות, כמה פעולות עשינו?

כדי 'לאמר אנכי ה' אלקיך', פירוש שעל ידי התורה היה יכול לומר אלקותו לנו'.

התורה והמצוות כולן אומרות ומביאות אותנו לדבר אחד: אלקותו יתברך.

פעולה אחת מתמשכת

עומק הענין מבואר בכל ספרי החסידות, שהתורה והמצוות עצמן הן הרי חכמתו ורצונו יתברך שמו, ו"הוא וחכמתו אחד", והרי לך בכל פעם שאתה לומד תורה ומקיים מצוה, שאתה זוכה כביכול לתפוס בו יתברך בעצמו.

גם אם אין אנו יודעים את המשמעות הפנימית שבכל מצוה, איך היא מביאה את שפע אורו יתברך עלינו, בעצם קיום המצוה כשלעצמה, בהיותה רצונו יתברך, אנו דבקים כבר בו יתברך.

מובן מאליו שכשאדם קם בבוקר, לומד תורה, מתעטף בציצית, מניח תפילין, קורא את שמע, אוהב ישראל, נותן צדקה, מתפלל, נוטל ידים, מברך, שומר עיניו, אינו גונב ואינו מאנה, וכולי וכולי כל המצוות שאדם מקיים בזו אחר זו, ובנוסף לכך כל המצוות דרבנן והלכות ומנהגים, הוא לא עושה אוסף של עניינים שונים, אלא עוסק כל העת בדביקותו יתברך. הוא לא עשה פעולות שונות היום, אלא פעולה אחת מתמשכת, שאותה הוא בעצם צריך לעשות כל החיים. קיום התורה והמצוות מוביל לחטיבה אחת של דביקות.

דומה הדבר למי שנפגש עם אוהבו, וכל פעם הלה לבוש בבגד אחר. האם נאמר שהיום הוא נפגש עם בגד ארוך ומחר עם בגד קצר, או שמא גם אתמול גם היום גם מחר הוא נפגש עם אוהבו. אמנם בכל בגד הידיד מתגלה באופן אחר, אך בסופו של דבר עיקר הנקודה הוא שהידיד הוא כאן.

בשבוע זה, כשאנו מקבלים את התורה, צריך לדעת מה לקבל. אנו מקבלים תורה שבכתב ותורה שבעל פה, תרי"ג מצוות והלכות למשה מסיני, אבל צריך לדעת ש"כל הדברים האלה" אינם דברים שונים, הם כולם, "אנכי ה' אלקיך". אנו מקבלים השבוע את האלקות. האמונה והדביקות.

מעשה באב שבנו היה גר במדינת הים, ואלפי פרסאות היו מפרידים ביניהם. משך, החליט האב היוצא מגעגועים לשגר לבנו מתנות פעם אחר פעם, להזכיר ידידות ולגלות במידת-מה את גודל האהבה.

ויהי היום, ונקלע אחד מאוהבי האב אל מדינת הבן, הוא שמח למצוא את מכרו ושאלהו על הקשר שבנו לבין אביו. "מה יש לך איתו כיום?" בירר.

הבן התחיל לגמגם. "תלוי מתי", ענה בתום, "למשל השבוע הוא שלח לי רכב, אז כנראה שהוא רוצה שאסע ברכב, אז אני נוסע. לפני שבועיים הוא קנה לי טירה גדולה, אז עברתי להתגורר בה, בדיקו כפי שרצה. בשבוע שעבר הזהיר אותי מקבוצת שודדים שרצו לשדוד אותי, אז נזהרתי מהם. כל פעם הוא שולח לי משהו אחר, ואני מציית".

"שוטה שכמותך. הוא אינו שולח לך כל מיני דברים, כל מיני משהוים, אלא דבר אחד יחיד ומיוחד. הוא שולח לך כל פעם מחדש את חיבתו אליך, ושוב את חיבתו אליך, ושוב את חיבתו אליך. ואתה רואה כאן רכב, טירה, שודדים..."

לומר לנו אלקותו

בקבלת התורה נמסרו דברים רבים. נמסרו עשרת הדברות, ונמסרה כל התורה כולה ותר"ג מצוותיה, ונמסרו אלפי הלכות למשה מסיני, וכל מה שתלמיד עתיד לחדש. הכל נמסר מסיני.

אך פתי הוא הרואה בכך דברים רבים. כל מיני פרטים שונים של הדרכות הוראות ומתנות וחמדות. אין כאן אלא ענין אחד יחיד, וכפי שמבאר בקדשו ה'נועם אלימלך' על הפסוק "וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר" (כ.א). ולכאורה מפורש כאן שהיה ריבוי של דברים, אך מבאר ה'נועם אלימלך': "דהנה על ידי התורה אדם בא לידי דביקות, והו 'את כל הדברים לאמר - אנכי ה', הוא הדביקות ואמונה". כל הדברים מביאים את הדבר היחיד הזה.

וכן הוא שונה את הפירוש ב'ליקוטי שושנה' (ר"ה וזהו יש) "זהו וידבר כו' את כל הדברים לאמר אנכי כו', רוצה לומר, שהשי"ת ב"ה אמר לנו 'כל הדברים', היינו כל התורה כולה,

חיות בשמירת עינים (ד)

האם זה מציאות'דיג לאדם כמוני להתהלך כל היום עם הרגשת עול? ומה ההגדרה הנכונה למושג 'קבלת עול'?

משפיע: א גוט יאר אברהם יצחק, מה נשמע? איך עבר עליך חמשה עשר בשבט? ואיך אתה מתכוון לשבת קבלת התורה?
אברהם יצחק: כרגיל, גאנץ פיין. אבל יש לנו עוד חוב משבוע שעבר...

משפיע: בוודאי, אני זוכר. חכיתי לשמוע האם אתה גם כן זוכר מה שדיברנו... הרי אמרתי לך בשבוע שעבר להתבונן במשך השבוע איך מתפרש אצלך הנושא של 'קבלת עול'. שוחחנו על עניין 'שמירת עינים' ועלתה הנקודה של הקושי בהליכה ברחוב מתוך הרגשה של עול, כאשר אם במשך היום בזמן השעות ביישיבה יש איזה שהוא הרגשה של שחרור ומנוחה, ופתאום כשיוצאים לרחוב נופלת ההרגשה כבידות מהעול וההגבלה, ודיברנו על כך שקשה לאדם להכנס למצב של 'שמירת עינים' באופן פתאומי, בעוד שבמשך כל היום הוא מתהלך בלי הרגשה של עול.

אברהם יצחק: ועל זה המשפיע אמר, שצריכים להתרגל לחיות עם 'עול' אפילו בתוך כותלי הישיבה ולכן רצה המשפיע שאחשוב על הנושא הזה במשך השבוע.

משפיע: נו, והספקת לחשוב על זה?

אברהם יצחק: האמת היא שניסיתי כמה פעמים לחשוב, אבל לא יעיתי מה לחשוב בדיוק... לא תפסתי מה באמת הפירוש 'לחיות עם עול'?

האם זה מציאות'דיג?

משפיע: הבה אם כן נבחר לעצמינו את הנושא. צורת החיים של יהודי היא מתוך הרגשה של 'קבלת עול', המשמעות שלה היא, 'אתה שייך למישהו', אינך משוחרר לעצמך, אינך בעל הבית על עצמך לעשות ככל העולה על רוחך, ובכלל העולם שבו הנך מסתובב אינו שייך לך, אתה מסתובב ברשות שאינו שלך, משתמש עם כוחות שאינם שלך, הכל ניתן לך לצורך איזה סיבה, ולכן כל מעשיך ופעולותיך צריכים להיות בהתאם לרצונותיו של בעל הבית...

אברהם יצחק: כבר דיברנו הרבה פעמים על 'קבלת עול', אבל מה זה שייך לנושא של שמירת עינים שאנו מדברים עליו?

משפיע: פשוט מאוד, כי אם אדם מסתובב כל היום בלי הרגשה של עול, בהרגשה של שחרור בלי שום אחריות ומרות המונחת עליו, הוא מרגיש קשה מאוד עם העול והלחץ הזה הנופל עליו בפתע פתאום כאשר יוצא לרחוב. ולכן, חוץ מעצם החיוב והנחיצות לקבל על עצמך 'עול מלכות שמים', זה נחוץ מאוד בכדי להצליח להתגבר על נסיונות, ובפרט ביציאה לרחוב, שהיא יציאה למקום של נסיונות.

אברהם יצחק: אז איך באמת מצליחים לחיות עם עול? בכלל, האם זה מציאות'דיג לאדם כמוני, במדרגה שלי, להתהלך כל היום עם עול על כתיפי?

משפיע: אני מבין מתוך שאלתך מה שמצטייר כעת לפניך בדמיוןך. אתה דומיין כעת לפניך אדם שמתהלך בקומה כפופה, במצב קמוט, כאילו נושא על גביו עול של משא כבד המשבר את העצמות, ואתה שואל את עצמך, ובצדק: האם אני מסוגל לסחוב משא כבד כזה על כתיפי?... אבל 'העול' שאני מדבר עליו אינו משא כבד כלל, וכל אלו שזוכים להיות עול מלכות שמים על כתיפיהם מתהלכים ברוח עליזה ושמהה, והחיים שלהם מתוקים ונעימים. כי 'עול' פירושו ידיעה והרגשה ברורה למי שייך העולם, והכרה אמיתית כי אני שייך אליו.

אברהם יצחק: אני שומע כאן מילים חדשות. לכאורה 'עול' כפי שהבנתי תמידי, פירושו התחייבות שהוטל עליו לסדר, וכמו אם נאמר שעל איש פלוני מוטל 'עול הבית', מה פירושו? שעליו מוטל העול לסדר את הבית, לנקות, לקנות, לבשל - הדיינו שיש עליו עול שהוא כמו איזה לחץ שהכל יהיה כמו שצריך,

וכל זמן שכל זה לא מסודר, הוא אינו רגוע, ופשוט שהוא רוצה לראות את עצמו מסודר, 'ער וויל שוין האלטן דערנאך'... הוא כבר רוצה לגמור ולסיים, ומיחל כבר להרגיש את השחרור והרגוע...

משפיע: אה! ממש את ההבנה הזאת אני רוצה לשלול, ותודה לך שהמשלת כל כך טוב את ההבנה שהיתה במושכל ראשון שלך, בכדי שאוכל לשלול אותה ולהסביר היטב שזה ממש לא הכוונה!

אברהם יצחק: אלא מאי? עדיין לא הסברת כראוי מה הוא כן 'עול'?

משפיע: אני באמצע להסביר לך. 'עול' פירושו הכרה ברורה מי אתה ולמי אתה שייך. ובכדי להסביר אנקוט במשל.

תאר לעצמך פקיד של שר או מלך גדול, שהביאו אותו לשבת במשרד של השר או המלך, והוא זה שצריך לקבל את פני כל הפונים אל השר, למסור בשם השר את דעתו והחלטותיו בכל נושא שהוא. כאשר הוא עונה לסלפון, הוא עונה בשם השר, וכל מוצא דיבור היוצא מפיו יש לו את התוקף של השר, ממש על פיו יישך כל עניני המלוכה.

אתה יכול לתאר לבד כי הפקיד הזה כאשר הוא יושב במשרד הזה, הוא לא יושב שם כאחד היושב בביתו שלו, הוא אינו מדבר את כל העולה על רוחו, וגם אינו מתנהג כאחד הריקים, כי הרי אינו יושב בביתו שלו, והדיבורים שלו אינם דיבורים פרטיים שלו, הוא הרי מדבר עתה בשם המלך. באופן אוטומטי כל ההנהגה שלו היא עם אחריות, הוא יודע שהוא מייצג עתה את המלך, והנהגתו צריכה להיות תואמת והולמת כפי מעמד הראוי לבית המלך.

עתה אשאל אותך, מה נראה לך, האם הפקיד הזה נהנה ושמה, או יושב שפוף וכפוף?

אברהם יצחק: בוודאי שהוא נהנה, אני מנסה לצייר לעצמי משל כזה, מן הסתם זה כבוד גדול להיות פקיד המדבר בשם המלך...

אחריות מתוקה

משפיע: אבל הרי אינו יכול לעשות מה שרוצה, הוא אינו יכול לדבר כל מה שרוצה, ומוטלת עליו אחריות גדולה, עכ"ז ברור לי ולך שהוא מלא אהבה וסיפוק כל רגע. כי אנו מבינים כי שורש הכל הוא, שעתה במקום הזה הוא אינו אדם פרטי לעצמו, ובכלל כל המשרד הזה אינו שייך לו, וכל המציאות שהוא נמצא שם, הוא רק בכדי לייצג ולשרת את המלך, ולראות שרצון המלך ודעותיו ייצאו מן הכח אל הפועל. נכון, זה אדם עם 'אחריות', זה אדם היוודע שהוא אינו בעל הבית על עצמו, כאן במקום הזה הוא לא יכול לדבר כל מה שרוצה ולהתנהג כפי העולה רוחו, אבל למה? כי מעשיו ובדיבוריו הוא מייצג את המלך, כי הוא נושא אחריות על כל דיבור ופעולה היוצאת מפיו! זהו סיפוק בלתי יתואר!

אברהם יצחק: אבל כאן אני לא רואה שיש עליו איזה 'עול', זה אמנם 'אחריות', אבל אנו הרי מדברים מעול' מלכות שמים... לכאורה 'עול' הוא משהוא יותר מזה...

משפיע: תחשוב רגע, למה אתה לא רואה כאן עול, הרי הפקיד הזה צריך לסדר את כל המוטל עליו על צד היותר טוב; זה הוא עול כבד, לא! אבל אתה אפילו לא רואה כאן עול, כי אתה מבין כי יש לו תחושת אחריות חזקה ומתוך כך הוא מסדר הכל. נכון שיש עליו עול של המון תפקידים ומטלות שדווקא הוא צריך לעשות, אבל הכל נובע כתוצאה מתוך הרגשת האחריות.

ובעצם זה הוא עיקר 'העול'. האחריות של האדם על התפקיד המונח עליו! זה המשמעות האמיתית של 'עול' - היפך של 'פריקת עול' שהיא קלות ראש בלי אחריות על הדברים שעושה, והתנהגות לפי ההרגשות הטבעיים - זה פריקת עול.

וההיפך מזה הוא 'קבלת עול' שהוא לחיות תחת מרות של אחד מעליו, ולזה אנו קוראים 'אחריות'. ואדם המוטל עליו אחריות כזו, פשיטא שמוטל עליו כל מיני תפקידים לעשות, אבל כל אלו הם רק תוצאה מהאחריות המוטלת עליו, ואחריות זו היא בעיקר זכות וחשיבות נפלאה, המעניקה לאדם קורת רוח מרובה, שהוא זכה שהטילו עליו אחריות נכבדה כזו, והוא זוכה לייצג במעשיו ודיבוריו את המלך.

אצטט לך לשון של רש"י הקדוש המבטא זאת היטב, על הגמרא בברכות (ל) על האמורא הקדושה רבה שהיה 'בדח טובאי', ושאל אותו אב"י על זה, ורש"י מסביר שזה היה נראה 'כפורק עול', והתשובה על זה אמר לו 'תפילין מנתנא' ומסביר רש"י 'זהם עדות שממשלת קוני ומשרתו עלי', והיינו שההיפך של פריקת עול היא הרגשה וידיעה שממשלת קוני עלי, זה פירוש 'אחריות', יש בעלות האחריות עליך. בהרגשה זו צריך האדם להתהלך כל היום. וזה הרגשה נעימה ומתוקה מאוד!

שליחי מלך מלכי המלכים

אברהם יצחק: את המשל הבנתי היטב, אבל לעניינינו, איזה אחריות מוטלת עלי בכל רגע? ובכלל, התחלתי לדבר על שמירת עינים, ועברנו לנושא של עול ואחריות, איך זה יעזור לי למעשה לשמירת העינים? מה אני צריך לעשות בכדי להרגיש את האחריות?

משפיע: אתה שואל טוב מאוד. אבל אם תתבונן תראה שאנו ממש כמו הפקיד הזה, רק החילוק הוא שהוא בא לבית המלך לכמה שעות, ובשאר השעות כאשר הוא הולך לביתו הוא מסיר מעליו את אדרת המלוכה מעל שכמו, וחוזר להיות אדם פרטי לעצמו, ואילו אנו התפקיד שלנו הוא כל ימי חיינו על האדמה לאורך ימים ושנים טובות, כל אלו הם סיפור אחד ארוך של ביאה להביא את דבר המלך בעולם, ואנו הנציגים של הבורא יתברך בעולם הזה, המוטל עליו התפקיד הנפלא לקדש את שמו יתברך בכל דיבור ומעשה ובכל תנועה ותנועה.

ואנו צריכים לחזור ולשנן תדיר את מה שצדיקים שינונו לנו, שבכל תנועה ותנועה שלנו אנו מנענעים את כל העולמות, לטב ולמוטב, זה מאמר של הבעש"ט זי"ע, ומובא הרבה בספרי תלמידי הקדושים זי"ע. ואיך יש לנו כח גדול כזה? רק כי אנו לא אנשים פרטיים לעצמינו, אנו כאן בשליחות ובתפקיד של מלך מלכי המלכים, ונשלחנו לעולם הזה לגלות כאן את רצונו יתברך.

הרגשה וידיעה כזו היא מתוקה ונעימה מאוד, והיא גם מחייבת ודורשת מאוד! הרגשה של אחריות המוטלת על כל אחד מאתנו! וזה הוא מה שנקרא 'עול מלכות שמים'! והרגשת העול הזה נדרשת מאתנו בכל מצבי היום, הן בישיבה, הן בבית, והן ברחוב. ובאופן כזה, כאשר יוצאים לרחוב לא נופל 'בפתע פתאום' משא כבד של שמירת עינים, כי האדם כבר הורגל במשך כל היום שאינו חפשי ומשוחרר לעצמו, אלא מתהלך כל היום עם 'ממשלת קוני עלי'.

אברהם יצחק: זה בעצם מה שהרמ"א כותב בתחילת השולחן ערוך, שאדם צריך להתנהג כל היום כמו בבית המלך.

משפיע: יא יא, ממש כך. והרי מובן מאוד איזה זכות וכבוד הוא לאדם הזוכה להיות כל היום בבית המלך, וזה לא סותר עם הרגשת האחריות והעול שהוא נמצא עתה בבית המלך, וצריך להיות אחראי וזהיר על כל תנועה ודיבור שלו.

אברהם יצחק: או אה, נפלא עד מאד, המשפיע מצליח בכל שיחה להכניס 'חיות' חדשה בכל נקודה של עבודה, ובפרט עתה כאשר מדברים על 'חיות בשמירת עינים וקבלת עול', כל פעם חיות חדשה לעשות את רצון השי"ת מתוך חיות פנימית אמיתית. ממש יישר כח.

<p>נדרסת הרה"ח ר' ארהן ברמ"י ראונפפלד שליט"א לדגל הולדת בנו למול טוב במת פתח תקוה תשס"ד י"ג יום חמישי</p>	<p>נדרסת הרה"ח ר' יהושע יואל ראונבערג שליט"א לדגל נישואי בנו למול טוב במת פתח תקוה תשס"ד י"ג יום חמישי</p>	<p>500 גליונות לזיכוי הרבים נדרסת הרה"ח ר' נחום משה היימליך שליט"א לדגל נישואי בנו למול טוב במת פתח תקוה תשס"ד י"ג יום חמישי</p>	<p>1000 גליונות לזיכוי הרבים נדרסת הרה"ח ר' ישראל ברמ"י קרישעבסקי שליט"א לדגל הולדת בנו למול טוב במת פתח תקוה תשס"ד י"ג יום חמישי</p>	<p>1000 גליונות לזיכוי הרבים נדרסת הרה"ח ר' זאב יחזקאל לויפער שליט"א לדגל ציון ביום כ"ה שבט י"ג שנה לניסים ונפלאות שעשה עמו השי"ת במת פתח תקוה תשס"ד י"ג יום חמישי</p>
---	--	---	---	---

אחר ההתעוררות בקרב אנשי: כולל'י לי' שיש' מזמינים אותך להתענג על ה' בתורתו הקדושה, בין ה' יהודים צמאים לרבר ה'! הגליון מופץ כאלפי עותקים, בירושלים, בית שמש, בני ברק, טבריה, חריש, ביתר, אלעד, מודיעין עילית, אשדוד, מירון, צ' **ב**

נשמתא דאורייתא

מהי הנשמה של התורה? איך היו צדיקים מדברים דברי תורה שנשמעו לכל אחד באופן שונה? ומהו הדרך לקלוט את הנשמה של התורה? לקראת שבת קבלת התורה

דכמו בגשמיות ענין הדבקות הוא מצד התענוג, ועד שעוצם התענוג אינו מניח השוטטות מחשבתו בשום דבר, ומחשבתו פנויה מכל ומונחת לגמרי באותו דבר, יעו"ש. וכך על דרך זה היא בחינת הדבקות באור השי"ת, עד שמעוצם התענוג יתפנו מחשבותיו מכל וכל, ולא ידע ולא יראה לפניו אלא אור השי"ת עיקרא ושרשא דכולא. ובאופן זה עסקו הצדיקים הקדושים בתורה, באופן של ייחוד גמור, עד שבשעה שלמדו לא היה כלום בעולמם מלבד התורה ונכללו בה לגמרי, כי זהו סוד האחדות והייחוד עד שאין שום דבר מבלעדו.

וז"ל דרשו על הכתוב "ויתן אל משה נְכֻלְתּוֹ לְדַבֵּר" (שמות לא, יח), ככלתו כתיב חסר, שנמסרה לו תורה במתנה ככלה לחתן, שלא היה יכול ללמוד בזמן מועט כזה. וביארו בספה"ק (יעו"ש "פרי הארץ") בפנימיות הענין למה מסירת התורה היה באופן זה ככלה לחתן, כי את התורה הקדושה אי אפשר לקבל רק בדרך תשוקה וחיבה והתייחדות הגמור, כי התורה היא ארוכה ורחבה מארץ מידה, כי היא הארת אין סוף ב"ה, ואין ביכולת הנברא המוגבל לקבלו ולהשיגו בכליו ושכלו המוגבלים, ורק ע"י התשוקה הגמורה בחיבת הדביקות והייחוד אפשר לקבל עד אין סוף מה שאי אפשר לבאר וללמד בריבוי דיבורים. ומבשרי אחזה, אנו רואים שכל דבר תענוג נזכר לזמן ארוך מאוד ועד שאפשר שלא יישכח הימנו לעולם, והיינו שעי"י התשוקה והתענוג יש חיבור פנימי אל הדבר הרבה יותר מאשר עצם החיבור שע"י כלי האדם שכלו וכשרונותיו, וזה מה שאמרנו ז"ל 'שלא היה יכול ללמוד בזמן מועט כזה' כי כל ימות עולם הוא זמן מועט בערך אור התורה שהוא אין סוף, ורק בדרך תשוקה וחיבה ותענוג אפשר לזכות מה שאי אפשר לשער בשום שכל.

ולזה יש לנו לעורר בקרבנו חשק ותענוג קודם שמתיישבים לעסוק בתורה הקדושה, וזהו על ידי שנרע ונכיר בנשמת התורה הק' ויתעורר בקרבנו חשק והתלהבות לידבק בקדושתו ית' בנשמת התורה.

והטעם שע"י התענוג הוא הדבקות והחיבור בנשמת הדבר ועצמיותה, שהרי נשמת כל דבר אינה דבר שכל מוגבל שאפשר להשיגו במחשבתו והבנתו, רק הוא עצם אור, אשר אי אפשר החיבור בה אלא ע"י השמחה והחיבה והתענוג. ולזה לעצם אור התורה אי אפשר לבוא אלא ע"י החשק והתענוג, ומהו עצמו שוב יבין וישכיל גם את שכל התורה שהוא תולדה והתפשטות מעצם נשמתא דחייא שבתורה. וככל מה שיהודי יותר מתחבר ומתייחד אל התורה"ק, שוב אף התורה תמסור עצמה אליו ותגלה לו סוד מסתריה, שהוא בחינה הכוללת שבתורה, ומשם יסוד ופינה להשיג כל התורה כולה.

מנובד מנוח שיהותו של המשפיע הרה"ח ר' בן ציון אפל שליט"א

בתורה, לעולם לזכות לעומק התורה להתדבק לנשמתא דחייא אשר בה, ולא להישאר ח"ו בדרגה החיצונית של התורה שהוא בחינת גופי תורה, אלא תמיד בשעת עסק התורה לתור ולבקש את האור המאיר בפנימיות התורה הקדושה, את 'אש השחורה על גבי אש הלבנה' אשר הם סוד אותיות התורה, ועד שהאדם חוזר וזוכה להתדבק בסוד היחוד המאיר בלבושי התורה.

כמו שאמרנו צדיקים שיכול האדם ללמוד וללמוד ריבוי סוגיות בתורה ועדיין התורה הקדושה סתומה וחתומה הימנו ועדיין לא נגה עליו אור התורה. ועל זה אנו מתפללים 'פתח לבי בתורתך' - כי בתורה הקדושה צריכים לפתוח פתחים ושערים, אנו מבקשים שיפתח לנו הפנימיות והנשמה של התורה הק'.

ובזה"ק איתא לשונות חריפים על אדם זה שמדמה שהתורה"ק הוא רק לבושי התורה, אלא יהודי צריך לדעת שבתורה נמצא אש, בתורה"ק נמצא אור גדול שיהודי צריך להידבק בה, וצריך לבכות ולהתחנן להשי"ת למה לא זכיתי עדיין להיכנס בהיכלא דמלכא ולהשיג נשמת התורה, אשר זהו העיקר וכל התכלית. וכידוע שזה היה העיקר מה שרבותינו הק' תלמידי הבעש"ט הקדוש ז"ע היה עסוקים ובערו בקדושתם לידע ולהודיע גודל אור האלוהי הנמצא בתורה"ק ואשר זהו עיקר התורה"ק.

ג צורת הלימוד: בתשוקה ותענוג

והאופן לזכות לנשמתא דחייא שבתורה הוא, על ידי הלימוד בחשק גדול ובגעועים להתדבק ולהתייחד עם דברי התורה, וכמו במעמד הר סיני שהיה באופן של אחדות וייחוד, עד שנפשם יצאה בדברו ופרחה נשמתם מרוב דביקות וחשק אל השי"ת, כי מעמד הר סיני היה בבחינת נישואין כנסת ישראל עם דודה, בהתייחדות גמור אל השי"ת, ומכאן זה זכו בני ישראל לעצמיות אור התורה שנשמתא דחייא שבה.

וזהו סוד הפסוק "אתה הראת לדעת כי ה' הוא אלקים אין עוד מלבדו", דעת הוא בחינת חיבור ודבקות, על דרך וידע אדם וגו', ובא הפסוק לומר שבמעמד הנבחר זכו לחיבור ודבקות גמור אל השי"ת, עד שנתבטל ונשכח מהם העולם ומלואו ודבקו לגמרי באור השי"ת, ודרגה זה הוא סוד 'אין עוד מלבדו' שבשעה זו דבקו לגמרי באור השי"ת עד שנתבטל מהם כל התפיסה והאחזיה בלבושים הגשמיים של העולם, ולא ראו לפניהם אלא אור השי"ת המאיר ומחיה את כל העולמות, ואשר בו יתברך נכללים כולם ואין עוד מלבדו.

ומבוארים הדברים בספה"ק "פרי הארץ" (פרשת כי תשא)

בעמדנו בשבת קבלת התורה, עלינו להתבונן בדבר נפלא שמצינו במתן תורה. סדר נתינת התורה היתה שניתנה בתחילה התורה בכללות ורק אחר כך נפרטו לפרטים, ושוב חזרו ונפרטו לפרטי פרטים. כמו שדרשו חז"ל מהפסוק "וידבר אלקים את כל הדברים האלה" שבדיבור אחד כלל השי"ת את כל הדיברות, ולאחר מכן חזר ופירשם בפרטיות לעשרת הדברים. גם עשרת הדיברות הם בבחינת כלל אדורייתא הכוללים בתוכם כל תרי"ג המצוות בכלליות, ורק הם אשר נאמרו במעמד הנבחר, ושוב נפרטו בפרטיות לרמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא-תעשה, והרמ"ח ושס"ה כוללים גם הם כל אחד פרטים רבים בלי שיעור.

ויש להתבונן למה אכן ניתנה התורה באופן זה? ומה זה מלמדנו?

א האחדות שבתורה

בספה"ק מבואר שלא רק נתינת התורה היה באופן זה, אלא אכן כך הוא מציאות כל התורה, שאין התורה כפי מה שיכול האדם לדמות שכאשר לומר אדם פסוק בתורה או הלכה או דף גמרא בזה השלים חלק זה מהתורה, אלא בתורה נמצא נשמה ונשמה לנשמה דרגות פנימיות עד אין סוף ועד אין תכלית.

נשמה כידוע הוא כח אחד, כח של ייחוד, בגוף נמצא התחלקות לרמ"ח אברים ושס"ה גידים, אבל הנשמה הוא בבחינת אחדות, וידוע מהאריז"ל שאף הנשמה יש בה דרגות נפנים מדרגות, ובכל מדרגה יותר פנימית נמצא בה יותר בחינת אחדות, ומשוללת יותר מהפירוד וההתחלקות, אלא הוא בבחינת עצם עצמות אור אחד הכולל הכל, ורק כאשר תאיר אורה בגוף יצאו אל הפועל כוחותיה באופן של התחלקות (ובהו יכר כוחה כי עצם אור האחדות הוא אור נעלם מעין כל חו' ולא יכר ולא יושג אל התחנותים ואכמ"ל), אבל הנשמה מצד עצמה הוא אחדות ולמעלה מבחינת התחלקות וגבול.

וכמו כן הוא סוד תורה הקדושה, שאין התורה אסיפה של מצוות רבות וסוגיות רבות, אלא בתורה נמצא נשמה 'נשמת התורה' והנשמה היא בסוד אחדות וייחוד, וזה מה שכל התורה נכלל במאמר 'אנכי', כי מאמר 'אנכי' הוא סוד עצם נשמת התורה שהוא כלל הכולל הכל ואין בה שום התחלקות, וכל הני כלל אדורייתא הן סוד דרגות הנשמה, כי יש נשמה ונשמה לנשמה ובכל דרגא פנימית יותר נמצא יותר בחינת אחדות וייחוד, ואכן מטעם זה ניתנה התורה דווקא באופן זה, שכל התורה נכלל בעשרת הדברים אשר הן בבחינת נשמת התורה, ועשרת הדברים נכללים במאמר 'אנכי' ולא יהיה לך' והם בסוד נשמה לנשמה, ושני דברות אלו נכללים יחד באחדות גמור בסוד 'אחד דיבר אלקים שתיים זו שמעת', מה שאי אפשר להשיג כלל, אבל שם כבר היה נמצא השורש של כל התורה.

ב לתור אחר הנשמה

ואכן זהו מעיקר העבודה של כל אחד מבני ישראל העוסק

רשימה / כללי וחצי קודש ממאורי החסידות

קיבלתי מכמה צדיקים שאי אפשר לבוא לשום חסידות והתלהבות דקדושה רק על ידי לימוד התורה הקדושה

הרה"ק ר' יהושע מקאמינקא ז"ע

כתב שכך קיבל מאביו הרה"ק ר' שלום מקאמינקא, הרה"ק ר' מנחם מענדל מרימינוב, הבני יששכר, האריה דבי עילאה, השר שלום מבעלזא, ועוד

לעילוי נשמת האה"ח מרת חיה פערל בת"ר דוד הכהן ע"ה נלבית כינ שנת תשס"ד נרבת בנה הרה"ח ר' נתן נטע פערל שליט"א

נרבת הרה"ח ר' יצחק כהנא"ל ווייס שליט"א לדגל הולדת בנו למזל טוב

נרבת הרה"ח ר' אברהם יצחק בר"ג וואלעס שליט"א לדגל הולדת בנו למזל טוב

נרבת הרה"ח ר' מנחם מענדל ברמ"י סאמעט שליט"א קרית יואל מאנרא לדגל הולדת בנו למזל טוב

נרבת הרה"ח ר' אהרן בר"ל ברייער שליט"א אוסטריה לדגל הולדת בנו למזל טוב

מידת היסוד - עשה טוב

בגליון ק"צ פרשת שמות תשפ"ב הבעל"ט, נשאלה שאלה בענין עבודת מידת היסוד, וניתנה תשובה אודות חלק ה'יסוד מרע', כשבסוף המאמר נכתב שחלק ה'עשה טוב', שהוא ענין התענוג בהש"ת, יתפרסם בהמשך בע"ה. אמנם האמת שחלק זה כבר נתבאר בעבר במדרונו תחת הכותרת 'כיצד מתענגים בהש"ת?' (המאמר הופיע גם בקונטרס 'קדש עצמך במותר לך' שיצא לאור לרגל ימי השבועיים). ולכן אנו מפרסמים בזה שוב את המאמר ההוא.

שאלה:

שמעתי הרבה שעבודת ימי השבועיים היא 'להתענג' על השי"ת, ושהתורה והמצוות לא יהיו כדבר יבש אלא בתענוג וחיות. מה זה שמתענגים כאן במדור לאחרונה שאין להתענג מדברים גשמיים אלא מהשי"ת. דא עקא, איני יודע איך עושים זאת? איך מתענגים בהש"ת?
וכמו כן, איני מבין למה זה כל כך הכרחי? ומה בכך שאדם עובד את השי"ת בלי חיות ותענוג?

תשובה:

נתחיל מסוף השאלה: למה כל כך הכרחי שאדם יתענג בעבודת השי"ת? כי כשאדם מקיים תורה ומצוות בלי תענוג - והדבר ייאמר בקצת חריפות - ייתכן **שמתיימרים** כאן תורה ומצוות, אבל זה לא אתה **שמקיים** אותן... תאר לעצמך משל פשוט: כשאתה עושה משהו שאין לך כח לעשות, רק שאתה צריך לעשות את זה, ומגיעים ואומרים לך "אתה לא צריך לעשות", מה תעשה? תפסיק לעשות את זה... זאת אומרת שכשאתה עושה דברים בלי תענוג, זה לא אתה בפנימיותך שעושה את זה; ואיך שבשמים הרי רוצה **אותך**. שאתה תתנוג בו. שבפנימיותך תתדבק בו.

ובהגדרת הדברים, הרי **תענוג הוא הסימן לדביקות**. כי לא שייך שום חיבור ודביקות בלא תענוג, כאמור (ועיין מקור הדברים בהקדמתו הידועה של הרה"ק האבני נור ז"ע על 'אגלי טל'). ואם כן לא שייך לומר שאדם מקיים את עיקר התורה והמצוות, שהוא ההתחברות וההתדבקות להשי"ת - אם אין לו תענוג בהם!

ובעומק יותר, דע לך שהתענוג זה הדבר הכי פנימי שבאדם, ואם התענוג שלו אינו בהש"ת, הרי שכל מציאות האדם אינה קשורה בהש"ת. כי בעצם, **התענוג הוא החיות והקיום של כל דבר**. הרה"ק בעל התניא ז"ע לומד זאת מפירושו הראשונים על מטבע הברכה "להחיות נפש כל חי", שהראשונים מפרשים אותו על תענוגים. ומכך הוא למד שהתענוג זה החיות של כל דבר. ומבאר שהיות שכל תכלית הנבראים היא שיהיה להש"ת תענוג מהם, אם כן **נקודת התכלית והחיות והקיום של כל דבר זה התענוג** (והיינו פירוש הכתוב "כי עמך מקור חיים" - אתה מקור התענוגים).

ולכן, שלימות האדם הינה רק עם תענוג. וכנראה בחוש, שאימתי הנפש מתפתחת כראוי ושלמה ורגועה - כשיש לה תענוג. זה המבחן. זו השלימות. וזה העומק מה שמבואר בספה"ק שמשמות ישראל הן מלאיות תענוג, כי הן תכלית השלימות, ולכן הן כולן תענוג.

*

ובכן, נשאלת עתה השאלה: כיצד מתענגים בהש"ת?

אולם כדי להבין איך מגיעים לתענוג, צריך קודם כל להבדיל בין תענוג ובין מה **שהעולם חושב לתענוג**. תענוג זה לא סיפוק אצרים שעם מרגיש כשהוא ממלא תאוותו והחין מרגיש את טעם המאכל... והוא ראה, שברגע שלאחר מכן החין כבר רעב וצמא. והאדם לא מרגיש שום שלימות נפשית. מילוי התאוה אינו **משלים** את החסרון, אלא **משתיק** אותו.

תענוג אמיתי משלים את הנפש. מספק אותו באמת. מלווה אותו גם לאחר מכן. האדם מרגיש שלם לאחר מכן, וגם למחרת, כשהוא ירצה עוד משהו, הרי התענוג של אתמול לא יתפוגג. גם מחר יש לו שביעות רצון ממה שעשה אתמול. תעצור אדם ברחוב ותשאל אותו אם הוא עכשיו מסופק מדבר טוב שעשה אתמול, ויענה לך שכן. אבל ממילוי תאוה גשמית, הוא כבר לא מסופק. כי גשמיות אינה שייכת לתענוגים (וגבג יש לשלול עוד טעות.

הדפסת ספרי חסידות

הרה"ח ר' אהרן ברמ"ד בלום שליט"א

אבי מורי הרה"ח ר' מרדכי דוד ז"ל היה עוסק כידוע בההדרת והדפסת ספרים הקדושים, ומהספרים הראשונים שעסק בהם בתחילת עבודתו, היה הספה"ק 'סידורו של שבת'. היה זה בשנת תשי"ח, בתקופה שנדיר היה שידפיסו ספרים בכלל, וספרי חסידות בפרט.

בהיות שרביה"ק ז"ע היה לו לב מיוחד לההדרת ספרי חסידות, הביא אבי מורי את הספר לפני ההדפסה, כדי שרבינו יבדוק את הספר וישם עליו עינו. רביה"ק מצדו החל להשקיע בספר כל כוחו, ועבר עליה בהגהה מדוקדקת פעם אחר פעם - י"ג פעמים ללא גוזמא עבר על כל הספר.

כיון שכך רצה אבי מורי לתת לרבינו סכום כסף, שיהא שכר על הטיחה המרובה, אולם רבינו סירב לקבל את הכסף, באמרו: "איך האב דאס נישט געמאכט פאר מיר, איך האב דאס געמאכט פארן 'באר מים חיים'".

יש לציין, שזה לא היה מקרה יחיד. רבינו השקיע הרבה כוחות להדיר ספרי חסידות, ויהיה המדפיס איהו שיהיה. זכורני שבימים ההם כשהדפיס אבי מורי את 'סידורו של שבת', היה איזה מכון של מוסדות 'חיי עולם' שהדפיסו אז את הספה"ק 'תולדות יעקב יוסף', וגם שם עמל רבינו הרבה להגיה ולתקן, מבלי שיהא הדבר קשור אליו וכמובן שלא על מנת לקבל פרס. כל זאת, כמובן, מלבד הספרים שהוציא לאור רביה"ק ז"ע בעצמו ברוב פאר והדר ולאחר השקעה רבה, 'מגיד דבריו ליעקב', 'ליקוטים יקרים', 'יושר דברי אמת', 'בני יששכר', 'באר מים חיים', ועוד.

בלתי לה' לבדו

הרה"ח ר' אברהם פריש שליט"א

כידוע, חיבר אאמ"ר הרה"צ ר' דניאל זצ"ל את פירושו המפורסם על הוזהר הקדוש 'מתוק מדבש' ע"פ הוראתו ובקשתו של רביה"ק ז"ע. ולכן בכל פעם שיצא כרך נוסף ממכבש הדפוס, היה נכנס בחרדת קודש לרבינו ז"ע ומוסר לו לאמר "עשיתי ככל אשר ציוויתני".

וסיפר, שבכל פעם היה רבינו ז"ע נוטל את הספר, מעיין בו למקצת, כאשר אין צריך לומר גודל ההנאה והקורת רוח שהיתה לו מהצלחת המפעל הקדוש אותו יזם, אולם רבינו ז"ע היה נועץ מבט בו נוקב ואומר בלהט: **"אבל אם יש מחשבה אחת שלא לשם שמים - אין זה שווה כלום! כלום!"**.

זה היה הביטול המוחלט שתבע רביה"ק מאאמ"ר, ואכן אאמ"ר כבר היה מחכה למילים אלו, ודווקא מתוך שברון לב זה היה מתיישב לכתוב את הכרך הבא...

ובענין זה היה להוסיף מה שהיה מרגלא בפומיה דאאמ"ר, בפרט שעליו וצצו מניעות שונות בעת חיבורו הפירושי, אשר היה נראה בחוש מרוב העיכובים כיצד הסטרא אחרא מנסה להילחם שזה לא יעלה בידו, ואמר על כך שעומדות לנגד עיניו שלש מילים שאותיותיהן שוות: **'צנור', 'רצון', 'נוצר'**. והסביר, שכאשר האדם נכנע ומתבטל ומשריש בעצמו שהוא רק 'צנור' אל ה'רצון' העליון - אזי השי"ת 'נוצר' אותו מכל רע.

למה אתה שקוע בעצמך?

הרה"ח ר' שמשון ברמ"ד ראזנפעלד שליט"א

שמעתי מכמה תלמידי רביה"ק ז"ע שהשתתפו בימי בחרותם ב'שפאצ'י' עם רביה"ק ז"ע במושב בית חלקה, ובאמצע הטיול באחד השדות נעצר רבינו, ושאל את כל אחד מהבחורים: אם אתה יכול לבקש דבר אחד מהשי"ת שבתוך ימלא משאלתך - איזה דבר היית מבקש? מה הדבר שיתן לך האושר הגדול ביותר עלי אדמות? הבחורים ענו ואמרו בקשות רוחניות שונות. זה אמר הרגשת קדושת שבת קודש, וזה חיבור לתפילה, אחד הצלחה בלימוד, ומשנהו אהבה ויראה. וכן הלאה.

אולם רביה"ק, שהיה דבוק ב'מסירת נפש' מוחלטת להשי"ת, וכל תענוג וחיותו היה דווקא תענוג השי"ת, נענה בזעקה: **"למה לו לאדם להיות שקוע בשלו? אפילו אם הוא מבקש צרכי רוחניות, ודיין הוא עוסק בעצמו. הרי הדבר המאושר עלי אדמות הוא שיתגדל ויתקדש שמה רבא, ויכיר וידעו כל באי עולם כי ה' הוא אלקים"**.